

[Poul Møller.]

det ikke er det, der har regeringen. Vi står imidlertid foran et valg, og der foreligger i hvert fald den teoretiske — jeg siger udtrykkeligt teoretiske — mulighed, at socialdemokratiet kommer til regeringsmagten efter valget, og derfor kunne det måske have vælgerne og befolkningens interesse at finde ud af, hvad socialdemokratiet vil gøre for at nedsætte renten. Vil man højere beskatning, vil man standse boligstøttelånene eller begrænse dem, eller vil man den tredje vej, inflationsvejen, pengeudpumpningspolitikken, ved overtræk på nationalbanken?

Jeg har set i den socialdemokratiske presse, at man kalder den siddende regering for en „prisstignings-regering“. Jeg ved egentlig ikke med hvilken ret. Socialdemokratiet kan dog næppe have glemt den prisudvikling, som partiet gav i arv til sine efterfølgere. Et par dage efter den nuværende regerings tiltræden offentliggjordes oktoberpristallet for 1950, som viste en stigning på 10 points, talt op inden regeringens dannelse; det måtte først offentliggøres efter regeringsdannelsen, den afgående regering havde intet ansvar for denne stigning i detailpristallet.

Denne prisstigning var et led i en voldsom, verdensomfattende prisudvikling, men den nye regering gjorde, hvad der stod i dens magt for at begrænse denne prisstigning på det hjemlige marked. Den forelagde 1. februar 1951 en omfattende prisstabiliseringsplan, som imidlertid blev fejlet af bordet af oppositionen. Regeringen gennemførte derefter en prisbinding for landbrugsprodukterne på hjemmemarkedet; som ingen socialdemokratisk landbrugsminister, enten han så hed Bording eller Carl Petersen, nogensinde havde vovet at fremlægge og påtvinge det danske landbrug, og regeringen gennemførte en avancebinding. Den opretholdt naturligvis ikke disse hårde restriktioner, da inflationsstormen havde lagt sig, da det var kommet dertil, at prisfaldsforhåbningerne var ved at gøre sig gældende.

Regeringen har først og fremmest gennemført sin prispolitik ved at åbne dørene for den udenlandske konkurrence, og, ærlig talt, der er vel ingen, der tror, at selv en nok så skarp priskontrollovgivning med vidtgående beføjelser til prisdirektoratet vil være i stand til at opnå de samme prismæssige resultater som liberaliseringen, som frigø-

relsen af samhandelen, som den udenlandske konkurrence. Jeg vover derfor at påstå, at den socialdemokratiske politik, der gang på gang her i tinget har vendt sig imod liberaliseringen, og som gang på gang har krævet skærpede prisrestriktioner, ville have nået et dårligere resultat på dette område, end regeringen har opnået.

Ser vi på prisudviklingen indenfor tekstilernes område, kan man f. eks. se, hvad liberaliseringen kom til at betyde, da deponeringsordningen, som socialdemokratiet gik imod, muliggjorde en konkurrence, der medførte faldende priser. I 1951, på samme tid som Sverige havde stigende priser på tekstilvarer, androg udgifterne hertil for en gennemsnitsfamilie kun 198 kr. eller mindre end ved regeringsskiftet. Dette prisfald var næppe indtrådt, såfremt vore tekstilvarer fortsat havde skullet købes og forhandles over Tanger. I løbet af året 1952 er udgifterne til klæder, fodtøj og vask for pristalsfamilien faldet med 150 kr., og udgiften til anskaffelser og vedligeholdelser er faldet med 25 kr. Udgiften til spiritus og tobak steg i 1950 med 101 kr., men i 1952 kun med 45 kr.; udgiften til hygiejne og kulturelle formål steg i 1950 79 kr., i 1952 kun 19 kr. Trækker man skatterne ud af pristallet, vil man se, at udgifterne for pristalsfamilien i 1950 steg med 1 235 kr., men i 1952 kun med 44 kr.

Sammenligner man prisudviklingen i Danmark med andre landes prisudvikling, behøver vi ikke at skamme os. Siden begyndelsen af 1950 er detailpriserne steget med 19 pct. i Danmark, men med 31 pct. i det socialistiske Norge og med 28 pct. i det socialistiske Sverige. Engrospriserne er i Danmark steget med 27 pct., i Norge med 43 pct. og i Sverige med 45 pct. Disse tal, der er udarbejdet af den europæiske samarbejdsorganisation, viser, at det som følge af vor antiinflationspolitik, regeringens pristals- og finansieringspolitik, er lykkedes i Danmark at bremse stigningen i priserne på et tidligere tidspunkt, end tilfældet har været i Norge og Sverige. De sidste uger har vist en tendens til et voksende prisfald, hvilket bl. a. fremgår af de meddelelser, der er offentliggjort vedrørende prisaftaler, og som alle har vist en faldende tendens. Jeg må derfor skuffe de socialdemokratiske agitatorer — der er heller intet kød på det ben.

Den sidste redningsplanke for socialde-